

byrdefuldt og omstændeligt Hverv, som efter Omstændighederne dog vil kræve ret klækkelige Honorarer.

Det, som er sikkert, det, som bliver tilbage under alle Forhold, er altsaa Omkostningerne, de ved denne Lov sikkert forholdsvis meget betydelige Omkostninger, som i samme Grad formindsker Udbyttet. Vi staar altsaa paa den ene Side overfor en Udgiftsbyrde, som vi endnu ikke kender, men som efter Omstændighederne vil blive ret betydelig, og paa den anden Side overfor en sikker Udsigt til et synkende Netto-provenu af Skatten. Dette synes mig at pege i Retning af, at man burde gøre denne Lov midlertidig. For Øjeblikket kan man faa noget ud af denne Skat. Rimeligvis kan man faa noget ud af den, saa længe Krigen varer og en kort Tid efter dens Ophør, og maaske endog noget klækkeligt, skønt jeg nærer mine Tvivl om, at det bliver saa klækkeligt, som den højt-ærede Finansminister er tilbøjelig til at tro. Men altsaa, at man under de nuværende Forhold, saa længe Hausse-Spekulationen kan fortsættes med Fordel og Publikums Deltagelse som Følge deraf er stor og almindelig, kan faa noget ud af den, er rimeligt, men at der senere kunde komme det Tidspunkt, hvor denne Skat blev et daarligt Rudiment, turde være langt mere sikkert. Og dette synes mig med logisk Nødvendighed at føre til, at vi gør Loven midlertidig, at vi i det mindste indfører en Revisionsbestemmelse, at vi med andre Ord søger at skabe Lejlighed til at iagttage Virkningerne af denne Skat, og at man efter at have gjort sine Erfaringer tager hele Spørgsmaalet op til Behandling sammen med den øvrige Stempelskat.

Vi kommer derved naturligt til Sagens anden Side, det er den Nemhed, hvormed man skulde kunne faa Statsindtægter. Her hørte jeg til min Beklagelse, at det ærede Medlem fra Æbeltoft var ligefrem henrykt over det store Kontrolapparat, som er skabt af Ministeren, ligesom i det hele hans Tale formede sig som et glimrende Defensorat for Finansministerens Lovforslag, maaske i Følelsen af, at denne i alt Fald i sine tidligere offentlige Udtalelser herom ikke særlig havde defenderet Børsskatten. Efter min Mening vil det nemlig ikke være nødvendigt at have dette store Apparat. Det kunde tilsyneladende se meget dristigt ud, men er det i Virkeligheden ikke, om man overhovedet slet ikke tog noget Kontrolapparat, men lod denne Sag passe sig selv, saaledes som man gør det med Vekselstempet. Thi det er jo saaledes, at ingen

kontrollerer Stemplingen af Veksler. Man kan sige: For saa vidt de bliver diskonteret i en Bank, sker der en Kontrol, thi selvfølgelig vil en anstændig Bank ikke inddrage sig paa at diskontere en Veksler uden at fordre den stemplet. Men vi ved alle, at der rundt omkring i Købmands-trassenternes Portefeuiller ligger adskillige Accepter paa Hundredtusinder af Kroner, Accepter, der ikke nogen Sinde kommer for Dagens Lys, før de skal indfris af Acceptanten. Men der er to, der er altsaa en Trassent og en Acceptant, og dette viser sig tilstrækkeligt. Der er aldeles ikke Tvivl om, at dette Vekselstempels Beløb indkommer paa naturlig Maade af sig selv, og jeg er fuldkommen overbevist om, at hvis man overhovedet ikke havde nogen Kontrol, men lod Sagen passe sig selv, vilde enhver Bankforretning ræsonnere som saa: Vi kan ikke komme ind paa at lade være at stemple, vi stempler selvfølgelig, for det første, fordi vi er lovlydige Borgere, og for det andet, fordi vi ikke kan løbe den Risiko at lade være. Vi kan ikke skjule en Undladelse for vort Personale, og hvorledes skulde vi kunne gaa ind paa at være afhængige af vore Kontorister, hvad vi vilde blive, hvis vi gav os til at snyde Staten. Derfor tvivler jeg om, at hele dette Apparat er nødvendigt. Spørgsmaalet er i alt Fald værd at overveje, og man bør spørge de vedkommende selv om, hvorvidt Staten risikerer stort ved at give Afkald paa et saadant Kontrolapparat.

Subsidiært vil jeg henstille, at man overfor de ulykkelige Mennesker, som beskæftiger sig med disse Omsætninger, og som skal bebyrdes med alle disse Omstændigheder, gør Sagen saa simpel og let som muligt derved, at man kun forlanger denne Tvang til at udstede Afregningsnotaer opretholdt overfor Publikum, Publikum-Sælger og Publikum-Køber, og ikke opretholder den overfor de mellemliggende Led, som oven i Købet ifølge § 16 kan ifalde Bøder, for saa vidt som de ikke udfærdiger en Afregning. Nu foregaar denne Omsætning saaledes, at der ikke eller meget sjældent udstedes saadanne Afregningsnotaer. De skal jo stemples pr. Kommission, saa de spiller ikke nogen Rolle for Staten eller for Skatten, og jeg synes derfor, der ikke er mindste Anledning til at paalægge den vedkommende Handel alle disse Besværigheder.

Dernæst vil jeg gøre opmærksom paa, at de saakaldte Arbitrageforretninger ogsaa vil ifalde Stempelpligt. Det er, saa vidt jeg forstaar, Tanken i § 2, men det